Dokument ten służy wyłącznie do celów dokumentacyjnych i instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego zawartość

►**B**

DYREKTYWA RADY 96/82/WE

z dnia 9 grudnia 1996 r.

w sprawie kontroli niebezpieczeństwa poważnych awarii związanych z substancjami niebezpiecznymi

(Dz.U. L 10 z 14.1.1997, str. 13)

zmieniona przez:

		Dziennik Urzędowy		
		nr	strona	data
►**M1**	Rozporządzenie (WE) nr 1882/2003Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 września 2003 r.	L 284	1	31.10.2003
►**M2**	Dyrektywa 2003/105/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2003 r.	L 345	97	31.12.2003
►**M3**	Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1137/2008 z dnia 22 października 2008 r.	L 311	1	21.11.2008
►**M4**	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/18/UE z dnia 4 lipca 2012 r.	L 197	1	24.7.2012

NB: Niniejsza wersja skonsolidowana zawiera odniesienia do europejskiej jednostki rozliczeniowej i/lub ecu, które od dnia 1 stycznia 1999 r. należy rozumieć jako odniesienia do euro – rozporządzenie Rady (EWG) nr 3308/80 (Dz.U. L 345 z 20.12.1980, str. 1) i rozporządzenie Rady (WE) nr 1103/97 (Dz.U. L 162 z 19.6.1997, str. 1).

▼B

DYREKTYWA RADY 96/82/WE

z dnia 9 grudnia 1996 r.

w sprawie kontroli niebezpieczeństwa poważnych awarii związanych z substancjami niebezpiecznymi

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art.130s ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji ([1]),

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ([2]),

stanowiąc zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 189c Traktatu ([3]), a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Dyrektywa Rady 82/501/EWG z dnia 24 czerwca 1982 r. w sprawie niebezpieczeństwa poważnych awarii powodowanych przez określone działania przemysłowe ([4]) dotyczy zapobiegania poważnym awariom, które mogą być następstwem określonych działań przemysłowych, oraz ograniczenia rezultatów wspomnianych zdarzeń dla człowieka i środowiska naturalnego.

(2) Cele i zasady polityki w zakresie środowiska naturalnego przyjętej przez Wspólnotę zgodnie z ustaleniami art. 130r ust. 1 i 2 Traktatu oraz wyszczególnione w programie działań Wspólnoty Europejskiej dotyczącym spraw ochrony środowiska ([5]) obejmują przede wszystkim ochronę i zachowanie jakości środowiska naturalnego, jak również ochronę zdrowia ludzkiego poprzez działania zapobiegawcze.

(3) W uchwale towarzyszącej, nawiązującej do Czwartego Programu Działań dotyczącego ochrony środowiska ([6]), Rada oraz spotykający się w ramach Rady przedstawiciele rządów Państw Członkowskich podkreślili potrzebę skuteczniejszego wykonywania przepisów dyrektywy 82/501/EWG oraz zaapelowali o dokonanie przeglądu wspomnianej dyrektywy, mającego na celu, w razie konieczności, ewentualne rozszerzenie jej zakresu oraz zwiększenie wymiany informacji na ten temat pomiędzy Państwami Członkowskimi. Piąty Program Działań, którego podjęcie zostało zatwierdzone przez Radę oraz przedstawicieli rządów Państw Członkowskich spotykających się w ramach Rady, w uchwale z dnia 1 stycznia 1993 r. ([7]) również wnosi o lepsze zarządzanie ryzykiem i wypadkami.

([1]) Dz.U. C 106 z 14.4.1994, str. 4 oraz Dz.U. C 238 z 13.9.1995, str. 4.
([2]) Dz.U. C 295 z 22.10.1994, str. 83.
([3]) Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 16 lutego 1995 r. (Dz.U. C 56 z 6.3.1995, str. 80), wspólne stanowisko Rady z dnia 19 marca 1996 r. (Dz.U. C 120 z 24.4.1996, str. 20) oraz decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 lipca 1996 (Dz.U. C 261 z 9.9.1996, str. 24).
([4]) Dz.U. L 230 z 5.8.1982, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywa 91/692/EWG (Dz.U. L 377 z 31.12.1991, str. 48).
([5]) Dz.U. C 112 z 21.12.1973, str. 1.
Dz.U. C 139 z 13.6.1977, str. 1.
Dz.U. C 46 z 17.2.1983, str. 1.
Dz.U. C 70 z 18.3.1987, str. 1.
Dz.U. C 138 z 17.5.1993, str. 1.
([6]) Dz.U. C 328 z 7.12.1987, str. 3.
([7]) Dz.U. C 138 z 17.5.1993.

▼B

(4) W świetle wypadków w Bhopal i Mexico City, które wykazały, jakie niebezpieczeństwo może powstać w sytuacji gdy budynki mieszkalne są usytuowane niedaleko terenów niebezpiecznych, uchwała Rady z dnia 16 października 1989 r. wezwała Komisję do włączenia do dyrektywy 82/501/EWG przepisów dotyczących kontroli planowania zagospodarowania przestrzennego w sytuacji zatwierdzania nowych instalacji oraz powstawania inwestycji miejskich w okolicy już istniejących instalacji.

(5) Wspomniana uchwała Rady zachęcała Komisję do współpracy z Państwami Członkowskimi, mając na uwadze uzyskanie większego porozumienia z obu stron oraz harmonizacji wewnętrznych zasad i praktyk w odniesieniu do sprawozdań o bezpieczeństwie.

(6) Pożądane byłoby połączenie doświadczeń uzyskanych przy stosowaniu różnych metod w odniesieniu do kontroli niebezpieczeństwa poważnych awarii. Komisja oraz Państwa Członkowskie powinny zacieśnić stosunki z odpowiednimi organami międzynarodowymi oraz ustalić środki odpowiadające tym, które są określone w niniejszej dyrektywie, a które można byłoby wykorzystać w krajach trzecich.

(7) Konwencja Europejskiej Komisji Ekonomicznej Narodów Zjednoczonych dotycząca Ponadgranicznych Konsekwencji Awarii Przemysłowych ustala środki dotyczące zapobiegania, gotowości oraz reakcji na awarie, które mogą spowodować ponadgraniczne konsekwencje, oraz przepisy międzynarodowej współpracy na tym polu.

(8) Dyrektywa 82/501/EWG stanowi pierwszy etap procesu harmonizacji. Dla zapewnienia wysokiego poziomu ochrony na terenie Wspólnoty, prowadzonej w sposób konsekwentny i skuteczny, wspomniana dyrektywa powinna zostać sprawdzona i uzupełniona. Obecna harmonizacja ogranicza się do środków koniecznych do wprowadzenia skuteczniejszego systemu ochrony przed poważnymi awariami o rozległych skutkach oraz do ograniczenia ich efektów.

(9) Skutki poważnych awarii mogą być odczuwalne poza granicami. Koszty awarii o podłożu ekologicznym i gospodarczym ponosi nie tylko zakład dotknięty skutkami takiej awarii, ale również zainteresowane Państwo Członkowskie. Niezbędne jest zatem podjęcie środków, które zapewniłyby wysoki poziom ochrony na terenie Wspólnoty.

(10) Przepisy niniejszej dyrektywy należy stosować bez uszczerbku dla przepisów prawa wspólnotowego dotyczących zdrowia i bezpieczeństwa w miejscu pracy.

(11) Wykorzystanie wykazów określających niektóre instalacje, a nieuwzględniających innych, które powodują identyczne niebezpieczeństwo, jest nieodpowiednią praktyką i może spowodować nieuregulowanie kwestii potencjalnych źródeł poważnych awarii. Zakres dyrektywy 82/501/EWG musi zostać dostosowany tak, aby do wszystkich zakładów, w których znajdują się substancje niebezpieczne w ilości wystarczającej do spowodowania niebezpieczeństwa poważnych awarii, stosować przepisy niniejszej dyrektywy.

(12) Uwzględniając Traktat oraz zgodnie z odpowiednim ustawodawstwem Wspólnoty, Państwa Członkowskie mogą zachować lub przyjąć właściwe środki w odniesieniu do działań związanych z transportem w basenach portowych, na nabrzeżach i na stacjach rozrządowych, które są wyłączone z zakresu niniejszej dyrektywy, w celu zapewnienie poziomu bezpieczeństwa, który byłby podobny do poziomu ustalonego w ramach niniejszej dyrektywy.

▼B

(13) Poważne awarie mogą powstać również podczas przesyłania substancji niebezpiecznych rurociągami. Po zebraniu i ocenie informacji dotyczących istniejących we Wspólnocie mechanizmów regulujących te działania oraz występowaniu zdarzeń z nimi związanych, Komisja powinna przygotować komunikat szczegółowo przedstawiający sprawę oraz stosowny instrument, mający na celu podjęcie działań na tym terenie, o ile zajdzie taka konieczność.

(14) Uwzględniając Traktat oraz zgodnie z odpowiednim ustawodawstwem Wspólnoty, Państwa Członkowskie mogą zachować lub przyjąć odpowiednie przepisy w sprawie składowisk odpadów, które nie są objęte zakresem niniejszej dyrektywy.

(15) Przeprowadzona we Wspólnocie analiza poważnych awarii wykazuje, że większość z nich wynika z nieodpowiedniego zarządzania i/lub organizacji. Konieczne jest zatem ustalenie na poziomie Wspólnoty głównych zasad systemu zarządzania, który musi być odpowiedni do ochrony przed niebezpiecznymi awariami, kontroli niebezpieczeństw poważnych awarii oraz ograniczania ich skutków.

(16) Różnice w mechanizmach kontroli zakładów przez właściwe organy mogą spowodować zróżnicowanie poziomów ochrony. Konieczne jest ustalenie na poziomie Wspólnoty podstawowych wymogów, z którymi muszą być zgodne systemy kontroli ustanowione przez Państwa Członkowskie.

(17) Prowadzący zakład powinien, w przypadku zakładu, w którym występują znaczne ilości niebezpiecznych substancji, w celu wykazania, że zrobiono wszystko, co konieczne, aby zapobiec poważnym awariom, przygotować plany dotyczące nieprzewidzianych wypadków oraz środki zaradcze, dostarczyć właściwym organom informacje w formie sprawozdania dotyczącego bezpieczeństwa, zawierającego szczegółowe informacje na temat zakładu, występowania niebezpiecznych substancji, instalacji lub urządzeń magazynowych, prawdopodobieństwa poważnych awarii oraz dostępnych systemów zarządzania, mając na względzie ochronę przed poważnymi awariami, ograniczenia ich ryzyka oraz umożliwienia podjęcia niezbędnych czynności mających na celu ograniczenie ich konsekwencji.

(18) Aby zmniejszyć ryzyko efektu domina w przypadku zakładów ulokowanych w taki sposób lub tak blisko siebie, że wzrasta możliwość i prawdopodobieństwo poważnych awarii lub wzmożenia ich skutków, należy stworzyć przepisy mające na celu wymianę właściwych informacji oraz współpracę w dziedzinie informacji o charakterze publicznym.

(19) Aby popierać dostęp do informacji dotyczących ochrony środowiska, społeczeństwo powinno uzyskać dostęp do sprawozdań o bezpieczeństwie przygotowanych przez prowadzących zakład, a osoby, które mogą być narażone na skutki poważnych awarii powinny uzyskać wystarczające informacje o właściwych działaniach, które należy podjąć w czasie awarii.

(20) Aby przygotować się na wypadek niebezpieczeństwa, konieczne jest ustanowienie zewnętrznych i wewnętrznych planów operacyjno-ratowniczych w przypadku zakładów, w których występują znaczne ilości niebezpiecznych substancji, oraz stworzenie systemu zapewniającego sprawdzanie i poprawienie tych planów w razie konieczności oraz wprowadzenie ich w życie w przypadku poważnej awarii lub jej prawdopodobieństwa.

▼B

(21) Wewnętrzne plany operacyjno-ratownicze należy konsultować z pracownikami zakładu, zaś zewnętrzne plany operacyjno-ratownicze ze społeczeństwem.

(22) Aby zapewnić większą ochronę obszarów mieszkalnych, obszarów użytku publicznego i obszarów szczególnego zainteresowania lub wrażliwości środowiska naturalnego, istotne dla polityki zagospodarowania przestrzennego lub innych odpowiednich polityk prowadzonych przez Państwa Członkowskie jest uwzględnienie, w dłuższej perspektywie, potrzeby utrzymania odpowiedniej odległości pomiędzy wspomnianymi obszarami a zakładami stwarzającymi ryzyko, a w przypadku istniejących zakładów uwzględnianie podjęcia dodatkowych środków technicznych tak, aby nie zwiększać ryzyka dla ludności.

(23) Aby zapewnić, że w przypadku wystąpienia poważnej awarii zostaną podjęte odpowiednie środki, prowadzący zakład musi natychmiast poinformować o tym właściwe władze oraz przekazać im informacje konieczne do oceny rozmiarów awarii.

(24) Aby zapewnić wymianę informacji oraz zapobiec przyszłym wypadkom podobnego rodzaju, Państwa Członkowskie powinny przekazać Komisji informacje dotyczące poważnych awarii powstałych na ich terytorium, w celu umożliwienia Komisji analizy niebezpieczeństwa związanego z daną awarią oraz uruchomienia systemu upowszechniania informacji dotyczących w szczególności poważnych awarii oraz wyciągniętych z nich wniosków. Taka wymiana informacji powinna obejmować również sytuacje niebezpieczne, uznawane przez Państwa Członkowskie za będące przedmiotem szczególnego zainteresowania z technicznego punktu widzenia, ze względu na zapobieganie poważnym awariom oraz ograniczenie ich skutków,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Cel

Celem niniejszej dyrektywy jest zapobieganie poważnym awariom, w których istotną rolę odgrywają niebezpieczne substancje oraz ograniczenie ich skutków dla ludności i środowiska naturalnego, mając na uwadze skuteczne i konsekwentne zapewnienie wysokiego poziomu ochrony we Wspólnocie.

Artykuł 2

Zakres

1. Niniejszą dyrektywę stosuje się w odniesieniu do zakładów, w których niebezpieczne substancje występują w ilościach wyszczególnionych w załączniku I, część I i II, kolumna 2 lub przekraczają te ilości, z wyjątkiem art. 9, 11 i 13, które stosuje się do każdego zakładu, w którym niebezpieczne substancje występują w ilościach wyszczególnionych w załączniku I, część I i II kolumna 3 lub przekraczających te ilości.

Dla celów niniejszej dyrektywy „występowanie substancji niebezpiecznych” oznacza rzeczywiste lub przewidywane występowanie takich substancji w zakładzie lub występowanie substancji uznanych za substancje wytworzone podczas utraty kontroli nad przemysłowym procesem chemicznym, w ilościach równych lub przekraczających poziomy wyszczególnione w załączniku I, część I i II.

▼B

2. Przepisy niniejszej dyrektywy stosuje się bez uszczerbku dla przepisów prawa wspólnotowego dotyczących środowiska pracy, a szczególnie bez uszczerbku dla dyrektywy Rady 89/391/EWG z dnia 12 czerwca 1989 r. w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy ([1]).

Artykuł 3

Definicje

Dla celów niniejszej dyrektywy:

1. „zakład” oznacza cały obszar znajdujący się pod kontrolą prowadzącego zakład, gdzie substancje niebezpieczne występują w jednej lub kilku instalacjach, ze zwykłą lub związaną z nim infrastrukturą i czynnościami;

2. „instalacja” oznacza urządzenie lub urządzenia techniczne znajdujące się na terenie zakładu, w których substancje niebezpieczne są wytwarzane, wykorzystywane, przenoszone lub magazynowane. Termin „instalacja” obejmuje również sprzęt, konstrukcje, rurociągi, maszyny, narzędzia, prywatne bocznice kolejowe, doki, nadbrzeża wyładunkowe, które takiej instalacji służą, jak również mola, magazyny i inne konstrukcje, pływające lub nie, niezbędne do obsługi takiej instalacji;

3. „prowadzący zakład” oznacza osobę lub podmiot, który prowadzi zakład lub instalację lub jest ich właścicielem, lub któremu zgodnie z ustaleniami ustawodawstwa krajowego przyznano decydujące uprawnienia gospodarcze w zakresie technicznego działania wymienionych jednostek;

4. „substancja niebezpieczna” oznacza substancje, mieszanki lub preparaty wyszczególnione w załączniku I, część I lub spełniające kryteria ustalone w załączniku I, część II oraz występujące w postaci surowców, produktów, półproduktów, osadów lub produktów pośrednich, wraz z produktami, które mogą zostać uznane za powstałe w wyniku awarii;

5. „poważna awaria” oznacza każde zdarzenie, takie jak: poważne zanieczyszczenie, pożar lub wybuch, powstałe podczas pracy zakładu objętego niniejszą dyrektywą i będące konsekwencją niekontrolowanych zdarzeń oraz stwarzające poważne niebezpieczeństwo dla zdrowia ludzkiego lub środowiska naturalnego, natychmiastowe lub opóźnione, w którym istotną rolę odgrywają jedna lub kilka niebezpiecznych substancji i które powstało na terenie zakładu lub poza nim;

6. „niebezpieczeństwo” oznacza wewnętrzną właściwość substancji niebezpiecznej lub sytuację fizyczną, które mogą spowodować uszczerbek dla zdrowia ludzkiego lub środowiska;

7. „ryzyko” oznacza prawdopodobieństwo wystąpienia konkretnego skutku w określonym czasie lub w określonej sytuacji;

8. „składowanie” oznacza występowanie substancji niebezpiecznych występujących w ilości potrzebnej do celów magazynowania, pozostawiania pod opieką lub przechowania na stanie.

Artykuł 4

Wyjątki

Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania w stosunku do:

a) zakładów wojskowych, wojskowych obiektów przemysłowych lub magazynów;

b) niebezpieczeństwa spowodowanego promieniowaniem jonizującym;

([1]) Dz.U. L 183 z 29.6.1989, str. 1.

▼B

c) transportu niebezpiecznych substancji oraz przejściowego składowania na drogach, na kolei, na drogach śródlądowych, na morzu czy w powietrzu, poza obrębem zakładów podlegających niniejszej dyrektywie, z uwzględnieniem ładunku i rozładunku oraz transportu do i z doków, nabrzeży i stacji rozrządowych;

d) transportu niebezpiecznych substancji w rurociągach, z uwzględnieniem stacji pomp, znajdujących się poza obrębem zakładów podlegających niniejszej dyrektywie;

▼M2

e) eksploatacja (badanie, wydobycie i przetwarzanie) kopalin w kopalniach, kamieniołomach lub poprzez odwierty, z wyjątkiem chemicznych i cieplnych procesów przetwarzania i składowania odnoszących się do operacji z udziałem substancji niebezpiecznych, których definicję przedstawiono w załączniku I;

f) oddalone od brzegu badania i eksploatacja kopalin, w tym węglowodorów;

g) składowiska odpadów, z wyjątkiem działających obiektów składowania odpadów kopalnianych, z uwzględnieniem stawów i tam osadowych, zawierających substancje niebezpieczne zgodnie z definicją w załączniku I, w szczególności gdy są one wykorzystywane w związku z chemicznym i cieplnym przetwarzaniem kopalin.

▼B

Artykuł 5

Ogólne obowiązki prowadzącego zakład

1. Państwa Członkowskie zapewnią, że prowadzący zakład będzie zobowiązany do podjęcia wszelkich środków mających na celu zapobieganie poważnym awariom oraz ograniczenie ich skutków dla ludności i środowiska naturalnego.

2. Państwa Członkowskie zapewnią, że prowadzący zakład będzie zobowiązany do udowodnienia w każdej chwili właściwym organom, o których mowa w art. 16, zwanych dalej „właściwymi organami”, fakt podjęcia przez niego wszelkich niezbędnych środków zgodnych z przepisami niniejszej dyrektywy, w szczególności do celów przeprowadzenia inspekcji i kontroli, o których mowa w art. 18.

Artykuł 6

Zawiadomienie

1. Państwa Członkowskie nałożą na prowadzącego zakład obowiązek dostarczenia właściwym organom odpowiedniego zawiadomienia w następujących terminach:

— w przypadku nowego zakładu — w rozsądnym okresie poprzedzającym rozpoczęcie budowy lub działalności,

— w przypadku zakładów już istniejących — w ciągu roku od dnia wymienionego w art. 24 ust. 1,

▼M2

— w przypadku zakładów objętych później zakresem zastosowania niniejszej dyrektywy - w terminie trzech miesięcy od dnia, w którym niniejsza dyrektywa zaczyna mieć zastosowanie do przedmiotowego zakładu, zgodnie z tym, co zostało ustanowione w art. 2 ust. 1, akapit pierwszy.

▼B

2. W zawiadomieniu wymaganym na podstawie ust. 1 zostaną ujęte następujące dane:

a) nazwa lub nazwa handlowa prowadzącego zakład oraz pełny adres wymienionego zakładu;

b) zarejestrowana siedziba prowadzącego zakład wraz z pełnym adresem;

c) nazwa oraz stanowisko osoby odpowiedzialnej za zakład, jeżeli jest nią osoba inna aniżeli wymieniona w punkcie a);

d) informacja wystarczająca do określenia niebezpiecznych substancji lub kategorii, do której należą omawiane substancje;

e) ilość oraz forma fizyczna substancji niebezpiecznych lub omawianych substancji;

f) działalność lub proponowana działalność instalacji lub magazynu;

g) najbliższe otoczenie zakładu (części składowe mogące spowodować poważne awarie lub pogłębić ich skutki).

3. W przypadku zakładu już istniejącego, dla którego prowadzący zakład dostarczył właściwym organom informacje, o których mowa w ust. 2, wymagane na mocy przepisów prawa krajowego z dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy, zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, nie jest wymagane.

4. W przypadku:

— znacznego wzrostu ilości lub wyraźnej zmiany charakteru lub formy fizycznej substancji niebezpiecznych występujących na terenie zakładu, jak opisano w zawiadomieniu dostarczonym przez prowadzącego zakład zgodnie z ust. 2, albo zmiany sposobu obchodzenia się z nimi, lub

▼M2

— zmian w zakładzie lub instalacji, które mogłyby mieć poważne reperkusje związane z ryzykiem poważnego wypadku, lub

▼B

— zamknięcia instalacji na stałe,

prowadzący zakład niezwłocznie informuje właściwe organy o zmianie sytuacji.

Artykuł 7

Polityka przeciwdziałania poważnym awariom.

1. Państwa Członkowskie nałożą na prowadzących zakład obowiązek sporządzania dokumentów precyzujących polityki przeciwdziałania poważnym awariom przez nich przyjęte oraz zapewnienia właściwego wprowadzana ich w życie. Polityka przeciwdziałania poważnym awariom ustalona przez prowadzącego zakład jest przygotowana w sposób gwarantujący wysoki poziom ochrony ludności i środowiska naturalnego przy wykorzystaniu odpowiednich środków, struktur i systemów zarządzania.

▼M2

1a. W przypadku zakładów objętych później zakresem zastosowania niniejszej dyrektywy, dokument określony w ust. 1 zostaje sporządzony bezzwłocznie, a w każdym razie w ciągu trzech miesięcy od dnia, w którym niniejsza dyrektywa zaczyna mieć zastosowanie do przedmiotowego zakładu, zgodnie z tym, co zostało ustanowione w art. 2 ust. 1 akapit pierwszy.

▼B

2. W dokumencie muszą być uwzględnione zasady, o których mowa w załączniku III, oraz należy go udostępnić właściwym organom, między innymi w celu wykonania art. 5 ust. 2 i art. 18.

3. Niniejszego artykułu nie stosuje się do zakładów, o których mowa w art. 9.

Artykuł 8

Efekt domina

1. Państwa Członkowskie zapewnią, że wykorzystując informacje otrzymane od prowadzących zakład zgodnie z art. 6 i 9, właściwe organy zidentyfikują zakłady lub grupy zakładów, w których prawdopodobieństwo i możliwość lub skutki poważnych awarii mogą być wzmożone ze względu na lokalizację takich zakładów lub umiejscowienie ich w pobliżu takich zakładów oraz miejsc składowania niebezpiecznych substancji w zakładach.

2. Państwa Członkowskie muszą zapewnić, że w przypadku takich zakładów:

a) nastąpi właściwa wymiana odpowiednich informacji mająca na celu umożliwienie takim zakładom uwzględnienie rodzaju i zasięgu całego niebezpieczeństwa poważnych awarii w prezentowanej przez nich polityce przeciwdziałania poważnymawariom,systemachzarządzaniabezpieczeństwem,sprawozdaniach o bezpieczeństwie oraz w wewnętrznych planach operacyjno-ratowniczych;

▼M2

b) zostaje wprowadzony przepis dotyczący współpracy w zakresie informowania opinii publicznej i dostarczania informacji organom odpowiedzialnym za przygotowanie zewnętrznych planów operacyjno-ratowniczych.

▼B

Artykuł 9

Sprawozdanie o bezpieczeństwie

1. Państwa Członkowskie nałożą na prowadzących zakład obowiązek przygotowywania sprawozdania o bezpieczeństwie w celu:

a) wykazania, że zgodnie z informacjami zawartymi w załączniku III, zaczęła obowiązywać polityka przeciwdziałania poważnym awariom oraz system zarządzania bezpieczeństwem niezbędny do wprowadzenia jej w życie;

b) wykazania, że niebezpieczeństwo poważnych awarii zostało zidentyfikowane oraz że podjęto niezbędne środki przeciwdziałające takim awariom oraz zmierzające do ograniczenia ich skutków dla ludności i środowiska naturalnego;

c) wykazania, że zostały zachowane zasady bezpieczeństwa oraz solidności podczas projektowania, konstruowania, działania i utrzymywania każdej instalacji, magazynu, sprzętu czy infrastruktury związanej z działaniem połączonym z niebezpieczeństwem poważnych awarii na terenie zakładu;

d) wykazania, że sporządzono wewnętrzne plany operacyjno-ratownicze oraz dostarczenia informacji koniecznych do sporządzenia wewnętrznych planów w celu podjęcia niezbędnych środków w przypadku wystąpienia poważnego wypadku;

e) dostarczenia właściwym organom wystarczających informacji, umożliwiających podjęcie decyzji dotyczących umiejscowienia nowych ośrodków lub inwestycji w okolicach istniejących zakładów.

▼M2

2. W sprawozdaniu o bezpieczeństwie zawarte są przynajmniej dane i informacje wyszczególnione w załączniku II. W sprawozdaniu wymienione są nazwy właściwych organizacji zaangażowanych w jego przygotowanie. Zawiera ono również uaktualniony spis substancji niebezpiecznych występujących w zakładzie.

▼B

Sprawozdanie o bezpieczeństwie, jego fragmenty lub wszystkie pozostałe równoważne sprawozdania, których sporządzenie wymagane jest przez pozostałe przepisy prawne, mogą, dla celów niniejszego artykułu, zostać połączone w formę jednego sprawozdania o bezpieczeństwie, gdy zapobiegnie to niepotrzebnemu sporządzeniu identycznych dokumentów oraz powtarzaniu tej samej pracy przez prowadzącego zakład lub właściwe organy, pod warunkiem jednak, że spełnione zostaną wszystkie przepisy niniejszego artykułu.

3. Sprawozdanie o bezpieczeństwie, o którym mowa w ust. 1, jest przesyłane właściwym organom w następujących terminach:

— w przypadku nowych zakładów w rozsądnym okresie poprzedzającym rozpoczęcie budowy lub działalność,

— w przypadku zakładów już istniejących, nieobjętych uprzednio dyrektywą 82/501/EWG, w terminie trzech lat od daty ustalonej w art. 24 ust. 1,

— w przypadku innych zakładów w terminie dwóch lat od daty ustalonej w art. 24 ust. 1,

▼M2

— w przypadku zakładów objętych później zakresem zastosowania niniejszej dyrektywy - niezwłocznie, a w każdym razie w ciągu roku od dnia, w którym niniejsza dyrektywa zaczyna mieć zastosowanie do przedmiotowego zakładu, zgodnie z tym, co zostało ustanowione w art. 2 ust. 1 akapit pierwszy,

▼B

— w przypadku okresowych przeglądów, o których mowa w ust. 5, niezwłocznie.

4. Zanim prowadzący zakład rozpocznie budowę lub działalność, lub w przypadku, o którym mowa w ►M2 drugiego, trzeciego, czwartego i piątego tiret ◄ ust. 3, właściwe organy w rozsądnym terminie od przyjęcia sprawozdania dokonują następujących czynności:

— przekazują wnioski płynące ze zbadania sprawozdania o bezpieczeństwie prowadzącemu zakład, w razie konieczności po zażądaniu przedstawienia dalszych informacji, lub

— zabraniają rozpoczęcia użytkowania lub dalszego użytkowania zakładu, o którym mowa, zgodnie z uprawnieniami i procedurami ustalonymi w art. 17.

5. Sprawozdanie o bezpieczeństwie zostaje poddane okresowym przeglądom, a w razie konieczności jest uaktualniane:

— co najmniej co pięć lat,

— w każdym innym czasie z inicjatywy prowadzącego lub na wniosek właściwych organów, jeśli jest to usprawiedliwione nowymi faktami lub w celu uwzględnienia nowych wiadomości technicznych dotyczących spraw związanych z bezpieczeństwem, a będących wynikiem na przykład analizy awarii lub, jeśli możliwe, sytuacji niebezpiecznych oraz uwzględnienia rozwoju wiedzy w zakresie oceny niebezpieczeństwa.

▼B

6. a) Jeżeli w sposób wystarczający według wymagań właściwego organu zostanie wykazane, że określone substancje występujące w zakładzie lub jakiejkolwiek jego części nie stwarzają niebezpieczeństwa poważnych awarii, wówczas Państwo Członkowskie ma prawo, zgodnie z kryteriami, o których mowa w pkt. b), do ograniczenia informacji, których wymaga sprawozdanie o bezpieczeństwie, do spraw związanych z zapobieganiem pozostałemu niebezpieczeństwu poważnych awarii oraz ograniczeniem ich skutków dla ludności i środowiska naturalnego.

▼M3

b) Komisja ustala zharmonizowane kryteria w sprawie decyzji właściwych organów, dotyczących tego, że zakład znajduje się w stanie uniemożliwiającym tworzenie niebezpieczeństwa poważnych awarii w rozumieniu lit. a). Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 22 ust. 3;

▼B

c) Państwa Członkowskie zapewnią, że właściwe organy przekażą listy wspomnianych zakładów Komisji, dołączając uzasadnienie. Komisja corocznie przekazuje taką listę Komitetowi, o którym mowa w art. 22.

▼M2

d) Wzywa się Komisję do dokonania, do dnia 31 grudnia 2006 r., w ścisłej współpracy z Państwami Członkowskimi, przeglądu istniejących „Wytycznych w sprawie przygotowania sprawozdania o bezpieczeństwie”.

▼B

Artykuł 10

Zmiana instalacji, zakładu lub magazynu

W przypadku zmiany instalacji, zakładu, magazynu lub procesu, czy też zmiany charakteru lub ilości substancji niebezpiecznych, które mogą mieć znaczny wpływ na niebezpieczeństwo poważnych awarii, Państwa Członkowskie zapewniają, że prowadzący zakład:

— podda przeglądowi, a w razie potrzeby zmieni politykę przeciwdziałania poważnym awariom oraz systemy i procedury zarządzania, o których mowa w art. 7 i 9,

— podda przeglądowi, a w razie potrzeby zmieni sprawozdanie o bezpieczeństwie, a uprzednio powiadomi właściwe organy o których mowa w art. 16 o szczegółach dotyczących tych zmian.

Artykuł 11

Plany operacyjno-ratownicze

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że we wszystkich zakładach, do których stosuje się art. 9:

a) prowadzący zakład sporządzi wewnętrzne plany operacyjno-ratownicze dotyczące środków jakie należy podjąć w zakładzie,

— w przypadku nowych zakładów — przed rozpoczęciem działalności,

▼B

— w przypadku zakładów już istniejących nieobjętych uprzednio dyrektywą 82/501/EWG — w ciągu trzech lat od daty ustalonej w art. 24 ust. 1,

— w przypadku innych zakładów — w ciągu dwóch lat od daty ustalonej w art. 24 ust. 1,

▼M2

— w przypadku zakładów objętych później zakresem zastosowania niniejszej dyrektywy - niezwłocznie, a w każdym razie w ciągu roku od dnia, w którym niniejsza dyrektywa zaczyna mieć zastosowanie do przedmiotowego zakładu, zgodnie z tym, co zostało ustanowione w art. 2 ust. 1 akapit pierwszy;

▼B

b) prowadzący zakład dostarczy właściwym organom niezbędnych informacji umożliwiających im sporządzenie zewnętrznych planów operacyjno-ratowniczych w następujących terminach:

— w przypadku nowych zakładów przed rozpoczęciem działalności,

— w przypadku zakładów już istniejących, nieobjętych uprzednio dyrektywą 82/501/EWG, w terminie trzech lat od daty ustalonej w art. 24 ust. 1,

— w przypadku innych zakładów w terminie dwóch lat od daty ustalonej w art. 24 ust. 1,

▼M2

— w przypadku zakładów objętych później zakresem zastosowania niniejszej dyrektywy - niezwłocznie, a w każdym razie w ciągu roku od dnia, w którym niniejsza dyrektywa zaczyna mieć zastosowanie do przedmiotowego zakładu, zgodnie z tym, co zostało ustanowione w art. 2 ust. 1 akapit pierwszy;

▼B

c) organy wyznaczone do tego celu przez Państwa Członkowskie sporządzają zewnętrzne plany operacyjno-ratownicze dotyczące środków, jakie należy podjąć poza terenem zakładu.

2. Plany operacyjno-ratownicze muszą zostać ustalone z uwzględnieniem następujących celów:

— ograniczania oraz kontrolowania zdarzeń w celu zminimalizowania skutków i strat dla ludności, środowiska naturalnego i mienia,

— wprowadzenia środków niezbędnych do ochrony ludności i środowiska naturalnego przed skutkami poważnych awarii,

— przekazania niezbędnych informacji do wiadomości publicznej oraz do wiadomości służb i organów związanych z danym terenem,

— zapewnienia oczyszczenia środowiska oraz przywrócenia go do stanu sprzed poważnej awarii.

Plany operacyjno-ratownicze zawierają informacje wymienione w załączniku IV.

▼M2

3. Bez uszczerbku dla obowiązków właściwych organów, Państwa Członkowskie zapewniają sporządzenie wewnętrznych planów operacyjno-ratowniczych, przewidzianych w niniejszej dyrektywie, po konsultacjach z personelem pracującym w danym zakładzie, w tym podwykonawcami zatrudnionymi przez dłuższy czas, a sporządzenie lub aktualizację zewnętrznych planów operacyjno-ratowniczych - po konsultacjach ze społeczeństwem.

▼B

4. Państwa Członkowskie zapewniają, że wewnętrzne i zewnętrzne plany operacyjno-ratownicze zostaną poddane przeglądom, testom, a w razie konieczności będą zmieniane i uaktualniane przez prowadzących zakład i wyznaczone organy w odpowiednich odstępach czasu, nieprzekraczających trzech lat. W przeglądzie uwzględnione zostaną zmiany, które nastąpią w wymienionym zakładzie lub w służbach odpowiedzialnych za bezpieczeństwo, najnowsza wiedza techniczna oraz wiedza na temat poważnych awarii.

▼M2

4a. W odniesieniu zewnętrznych planów operacyjno- ratowniczych, Państwa Członkowskie powinny uwzględnić konieczność ułatwienia wzmocnionej współpracy w zakresie ochrony ludności podczas poważnych sytuacji kryzysowych.

▼B

5. Państwa Członkowskie zapewniają, że prowadzący zakład, a w razie konieczności właściwe organy wyznaczone do tego celu, niezwłocznie wprowadzają w życie plany operacyjno-ratownicze:

— w przypadku zaistnienia poważnej awarii, lub

— w przypadku wystąpienia niekontrolowanego wydarzenia, którego natura może rodzić przypuszczenie, że prowadzi ono do poważnej awarii.

6. Właściwe organy mogą uznać, podając powody takiej decyzji, w świetle informacji zawartych w sprawozdaniu o bezpieczeństwie, że wymóg tworzenia zewnętrznych planów operacyjno-ratowniczych zawartych w ust. 1 nie ma zastosowania.

Artykuł 12

Plany zagospodarowania przestrzennego

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że w swojej polityce zagospodarowania przestrzennego lub w innych podobnych politykach uwzględniają założenia odnoszące się do zapobiegania poważnym awariom oraz ograniczania ich skutków. Założenia te realizują, kontrolując:

a) lokalizację nowych zakładów,

b) zmiany w istniejących już zakładach objętych art. 10,

c) nowe inwestycje, takie jak połączenia transportowe, miejsca powszechnie dostępne oraz obszary mieszkalne usytuowane w pobliżu istniejących zakładów, gdzie lokalizacja lub inwestycje zwiększają ryzyko lub skutki poważnych awarii.

▼M2

Państwa Członkowskie zapewniają, że ich polityka zagospodarowania przestrzennego lub inne podobne polityki oraz procedury służące wprowadzaniu w życie tych polityk uwzględniają potrzebę utrzymania, w dłuższej perspektywie, właściwych odległości między zakładami objętymi niniejszą dyrektywą a obszarami mieszkalnymi, budynkami, obszarami użytku publicznego, w miarę możliwości głównymi szlakami komunikacyjnymi, obszarami wypoczynkowymi i obszarami szczególnego zainteresowania lub szczególnej wrażliwości środowiska naturalnego, a w przypadku istniejących zakładów, potrzebę wprowadzenia dodatkowych środków natury technicznej zgodnie z przepisami art. 5, aby nie powiększać niebezpieczeństwa na jakie narażona jest ludność.

▼M2

1a. Wzywa się Komisję, aby do dnia 31 grudnia 2006 r. w ścisłej współpracy z Państwami Członkowskimi sporządziła wytyczne definiujące techniczną bazę danych obejmującą dane na temat zagrożeń i scenariusze zagrożeń, która będzie wykorzystywana do oceny zgodności między zakładami objętymi niniejszą dyrektywą i obszarami opisanymi w ust. 1. Definicja bazy danych powinna w miarę możliwości uwzględniać oceny dokonane przez właściwe organy, informacje uzyskane od podmiotów gospodarczych oraz wszystkie inne istotne informacje, takie jak społeczno-ekonomiczne korzyści płynące z rozwoju oraz skutki łagodzące planów operacyjno-ratowniczych.

▼B

2. Państwa Członkowskie zapewniają, że wszystkie właściwe organy oraz organy związane z planowaniem i odpowiedzialne za decyzje podejmowane w tym zakresie ustalą odpowiednie procedury konsultacyjne, które ułatwią wprowadzenie w życie polityk ustalonych w ust.1. Procedury te zostaną ustalone w taki sposób, aby zapewnić udostępnienie porad technicznych w sprawie ryzyka powstającego w zakładzie albo na zasadzie poszczególnych przypadków, albo na zasadzie ogólnej, gdy podejmowane są decyzje.

Artykuł 13

Informacje na temat środków bezpieczeństwa

▼M2

1. Państwa Członkowskie zapewniają regularne dostarczanie informacji na temat środków bezpieczeństwa i wymaganego zachowania w sytuacjach poważnych wypadków, bez konieczności ubiegania się o takie informacje, wszystkim osobom i zakładom służącym społeczeństwu (jak szkoły i szpitale), które mogą zostać dotknięte poważnym wypadkiem, mogącym powstać w zakładzie objętym art. 9.

▼B

Informacje te weryfikowane są co trzy lata, a w razie konieczności powtórzone i uaktualniane, przynajmniej w przypadku wystąpienia jakiejkolwiek zmiany w rozumieniu art. 10. Informacje te są stale dostępne do wiadomości publicznej. Informacje te są powtarzane opinii publicznej co najmniej co 5 lat.

W informacjach tych są zawarte co najmniej wiadomości wymienione w załączniku V.

2. W razie prawdopodobieństwa poważnej awarii w zakładzie objętym art. 9, o ponadgranicznych skutkach, Państwa Członkowskie dostarczają odpowiednich informacji Państwu Członkowskiemu potencjalnie zagrożonemu, aby umożliwić wykorzystanie odpowiednich przepisów zawartych w art. 11 i 12 oraz w niniejszym artykule.

3. Jeśli wymienione Państwo Członkowskie decyduje, że zakład znajdujący się przy granicy innego Państwa Członkowskiego nie stwarza żadnego niebezpieczeństwa poważnej awarii poza granicami dla celów art. 11 ust. 6 i nie jest konieczne sporządzanie zewnętrznych planów operacyjno-ratowniczych wynikających z art. 11 ust. 1, wówczas poinformuje o tym inne Państwo Członkowskie.

▼B

4. Państwa Członkowskie zapewniają publiczne udostępnienie sprawozdania o bezpieczeństwie. Prowadzący zakład może zwrócić się do właściwych władz z prośbą o nieudostępnianie publicznie określonych części sprawozdania celem zachowania poufności przemysłowej, handlowej lub osobistej, bezpieczeństwa państwa czy obrony narodowej. Po uzyskaniu zgody właściwych organów przedsiębiorca dostarcza władzom poprawione sprawozdanie niezawierające powyższych informacji oraz udostępnia je publicznie.

5. Państwa Członkowskie zapewniają społeczeństwu możliwość wyrażenia opinii w następujących sprawach:

— planowania nowych zakładów objętych art. 9,

— zmian w zakresie istniejących zakładów na mocy art. 10, gdy te zmiany będą podlegać zobowiązaniom dotyczącym planowania, zawartym w niniejszej dyrektywie,

— inwestycji wokół istniejących zakładów.

▼M2

6. W przypadku zakładów objętych przepisami art. 9 Państwa Członkowskie zapewniają podanie do publicznej wiadomości wykazu substancji niebezpiecznych przewidzianego w art. 9 ust. 2, z zastrzeżeniem przepisów ust. 4 niniejszego artykułu i art. 20.

▼B

Artykuł 14

Informacje przekazywane przez prowadzącego zakład w następstwie poważnej awarii

1. Państwa Członkowskie zapewniają, iż tak szybko jak to będzie możliwe po wystąpieniu poważnej awarii, prowadzący zakład będzie obowiązany, stosując najbardziej odpowiednie środki, do:

a) poinformowania właściwych organów;

b) dostarczenia im, natychmiast po uzyskaniu, informacji dotyczących:

— okoliczności awarii,

— niebezpiecznych substancji związanych z awarią,

— dostępnych danych niezbędnych do oceny skutków awarii dla ludności i środowiska naturalnego, oraz

— podjętych środków bezpieczeństwa;

c) poinformowania ich o przewidzianych środkach:

— aby złagodzić średnio- i długotrwałe skutki awarii,

— aby zapobiec powtórzeniu się takiej awarii;

d) uaktualnienia dostarczonych informacji, jeśli w toku badania odkryte zostaną dodatkowe fakty mogące zmienić informacje lub wnioski wyciągnięte na ich podstawie.

2. Państwa Członkowskie nakładają na właściwe organy obowiązek:

a) zapewnienia podjęcia wszelkich pilnych średnio- i długoterminowych środków, które mogą okazać się niezbędne;

▼B

b) zebrania w drodze kontroli, badań oraz innych odpowiednich działań, informacji niezbędnych do przeprowadzenia analiz technicznych, organizacyjnych oraz kierowniczych aspektów poważnej awarii;

c) odpowiednich działań zapewniających podjęcie przez prowadzącego zakład niezbędnych środków zaradczych; oraz

d) wydania zaleceń w sprawie przyszłych środków zaradczych.

Artykuł 15

Informacje dostarczane Komisji przez Państwa Członkowskie

1. Aby zapobiec niebezpiecznym awariom lub złagodzić ich skutki, Państwa Członkowskie tak szybko jak jest to możliwe powiadamiają Komisję o tym, że na ich terytorium miała miejsce poważna awaria, wypełniająca kryteria wymienione w załączniku VI. Ponadto, Państwa Członkowskie dostarczają Komisji informacje dotyczące:

a) Państwa Członkowskiego, nazwy i adresu organu odpowiedzialnego za sprawozdanie;

b) daty, czasu i miejsca poważnej awarii, wraz z pełną nazwą prowadzącego zakład i adresem zakładu związanego z awarią;

c) krótkiego opisu okoliczności awarii, uwzględniając związane z nim niebezpieczne substancje oraz bezpośrednie skutki takiej awarii dla ludności i środowiska naturalnego;

d) krótkiego opisu podjętych środków bezpieczeństwa oraz bezpośrednich środków zapobiegawczych, niezbędnych do tego, aby zapobiec powtórzeniu się takiej awarii.

▼M3

2. Bezpośrednio po zebraniu informacji, o których mowa w art. 14, państwa członkowskie powiadamiają Komisję o wynikach swoich analiz oraz o swoich zaleceniach w formie sprawozdania ustalanego i weryfikowanego przy zastosowaniu procedury regulacyjnej, o której mowa w art. 22 ust. 2.

Dostarczenie przez państwo członkowskie wymienionych informacji w terminie późniejszym może nastąpić wyłącznie w celu umożliwienia zakończenia toczącego się postępowania sądowego, na które mogłoby wpłynąć zgłoszenie wymienionych informacji.

▼B

3. Państwa Członkowskie przekazują Komisji nazwę i adres każdego organu, który może posiadać odpowiednie informacje na temat poważnych awarii i który może służyć radą właściwym organom innych Państw Członkowskich, interweniującym w razie wystąpienia takiej awarii.

Artykuł 16

Właściwe organy

Bez uszczerbku dla zakresu odpowiedzialności prowadzącego zakład, Państwa Członkowskie ustanawiają lub wskazują właściwe organy lub organy odpowiedzialne za wypełnianie obowiązków ustanowionych w niniejszej dyrektywie, a w razie konieczności organy wspierające właściwe organy lub organy kompetentne w zakresie wiedzy technicznej.

▼B

Artykuł 17

Zakaz użytkowania

1. Państwa Członkowskie zabraniają użytkowania jakiegokolwiek zakładu, instalacji lub magazynu lub jakiejkolwiek ich części, oraz rozpoczęcia korzystania z nich w przypadku, gdy środki podjęte przez prowadzącego zakład w celu zapobiegania i łagodzenia poważnych awarii są wyraźnie niedostateczne.

Państwa Członkowskie mogą zabronić użytkowania jakiegokolwiek zakładu, instalacji lub magazynu lub jakiejkolwiek ich części, oraz rozpoczęcia ich użytkowania, jeśli prowadzący zakład w określonym czasie nie przedstawi zawiadomień, sprawozdań lub innych informacji, wymaganych na mocy niniejszej dyrektywy.

2. Państwa Członkowskie zapewnią możliwość odwołania się prowadzącego zakład od zakazu wydanego przez właściwe organy zgodnie z ust. 1 do właściwego organu określonego przepisami i procedurami prawa krajowego.

Artykuł 18

Kontrola

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że właściwe organy ustanowią system kontroli lub inne środki kontrolne odpowiednie dla typu zakładu, o którym mowa. Wspomniane kontrole lub środki kontrolne nie będą uzależnione od otrzymania sprawozdania o bezpieczeństwie lub innego przedstawionego sprawozdania. Wymienione kontrole i inne środki kontrolne będą wystarczające do planowanego i systematycznego badania systemów użytkowanych w zakładzie, bez względu na to, czy są one rodzaju technicznego, organizacyjnego czy kierowniczego, mając na względzie zapewnienie w szczególności, że:

— prowadzący zakład może wykazać, iż podjął odpowiednie środki, aby zapobiec poważnym awariom w związku z różnymi rodzajami działalności zakładu,

— prowadzący zakład może wykazać, iż dostarczył odpowiednich środków ograniczających skutki poważnych awarii zarówno na terenie zakładu, jak i poza nim,

— dane i informacje zawarte w sprawozdaniu o bezpieczeństwie lub każdym innym przedstawionym sprawozdaniu odpowiednio odzwierciedlają warunki panujące w zakładzie,

— udostępniono publicznie informacje na podstawie art. 13 ust. 1.

2. System kontroli określony w ust.1 spełnia następujące warunki:

a) istnieje program kontroli dla wszystkich zakładów. Jeżeli właściwe organy nie ustalą programu kontroli opartego na systematycznej ocenie niebezpieczeństwa poważnych awarii w danym zakładzie, program oparty będzie na przeprowadzaniu przez właściwe organy na terenie zakładu objętego art. 9 co najmniej jednej kontroli co dwanaście miesięcy;

b) po przeprowadzeniu takiej kontroli właściwe organy sporządzają sprawozdanie;

c) w razie konieczności, po każdej kontroli przeprowadzonej przez właściwe organy zapewniona zostanie współpraca z kierownictwem zakładu, w rozsądnym czasie po dokonaniu kontroli;

▼B

3. Właściwe organy mogą nałożyć na prowadzącego zakład obowiązek dostarczenia dodatkowych informacji, na podstawie których organy będą mogły w pełni ocenić możliwość wystąpienia poważnych awarii w zakładzie oraz określić zakres większego prawdopodobieństwa wystąpienia poważnych awarii lub ich zaostrzenia, co pozwoli sporządzić zewnętrzne plany operacyjno — ratunkowe oraz uwzględnić substancje, które należy dodatkowo rozpatrzyć ze względu na ich formę fizyczną, określone warunki oraz rozmieszczenie.

Artykuł 19

System informacji i ich wymiana

1. Między Państwami Członkowskimi a Komisją następuje wymiana informacji na temat doświadczeń nabytych w zakresie zapobiegania poważnym awariom oraz ograniczania ich skutków. Informacje te dotyczą w szczególności sposobów funkcjonowania środków przewidzianych w niniejszej dyrektywie.

▼M2

1a. W przypadku zakładów objętych niniejszą dyrektywą Państwa Członkowskie dostarczają Komisji przynajmniej następujące informacje:

a) nazwisko lub nazwę handlową prowadzącego zakład oraz dokładny adres przedmiotowego zakładu; oraz

b) rodzaj lub rodzaje działalności zakładu.

Komisja utworzy i będzie aktualizować bazę danych zawierającą informacje dostarczone przez Państwa Członkowskie. Dostęp do bazy danych będzie zastrzeżony dla osób upoważnionych przez Komisję lub właściwe władze Państw Członkowskich.

▼B

2. Komisja ustala i zachowuje do dyspozycji Państw Członkowskich rejestr oraz system informacji, w szczególności zawierający szczegóły dotyczące poważnych awarii, które miały miejsce na terytorium Państw Członkowskich, w celu:

a) szybkiego upowszechnienia informacji dostarczonych przez Państwa Członkowskie wszystkim właściwym organom, zgodnie z art. 15 ust. 1;

b) rozpowszechniania pośród właściwych organów analiz przyczyn poważnych awarii oraz doświadczeń nabytych w wyniku takich awarii;

c) dostarczenia właściwym organom informacji dotyczących środków zapobiegawczych;

d) dostarczenia informacji o organizacjach udzielających porad i istotnych informacji na temat powstawania, zapobiegania i łagodzenia poważnych awarii.

W rejestrze i systemie informacyjnym zostaną zawarte co najmniej następujące informacje:

a) informacje dostarczone przez Państwa Członkowskie zgodnie z art. 15 ust. 1;

b) analiza przyczyn awarii;

c) doświadczenia nabyte w wyniku awarii;

d) informacja o środkach zapobiegawczych potrzebnych, by zapobiec powtarzaniu się awarii.

▼B

3. Bez uszczerbku dla przepisów art. 20, dostęp do rejestru i systemu informacyjnego powinien być otwarty dla służb rządowych Państw Członkowskich, zrzeszeń przemysłowych i handlowych, związków zawodowych, organizacji pozarządowych z zakresu ochrony środowiska naturalnego oraz innych organizacji międzynarodowych i badawczych, prowadzących działalność w tej dziedzinie.

4. Zgodnie z procedurą ustanowioną w dyrektywie Rady 91/692/-EWG z dnia 23 grudnia 1991 r. normalizującej i racjonalizującej sprawozdania dotyczące wykonywania niektórych dyrektyw z zakresu ochrony środowiska ([1]) dla zakładów objętych art. 6 i 9, Państwa Członkowskie co trzy lata dostarczają Komisji sprawozdanie. Co trzy lata Komisja publikuje streszczenie tych informacji.

Artykuł 20

Poufność

1. W interesie zapewnienia przejrzystości Państwa Członkowskie zapewniają obowiązek udostępnienia przez właściwe organy informacji otrzymanych na mocy niniejszej dyrektywy wszystkim osobom fizycznym i prawnym, które tego zażądają.

Informacje uzyskane przez właściwe organy lub Komisję mogą zostać uznane za poufne w przypadku, gdy taki jest wymóg przepisów prawa wewnętrznego, jeśli takie informacje odnoszą się do:

— poufności obrad właściwych organów i Komisji,

— poufności międzynarodowych stosunków i obrony narodowej,

— bezpieczeństwa publicznego,

— poufności postępowania wstępnego dochodzenia lub toczącego się postępowania sądowego,

— tajemnicy handlowej i przemysłowej, włączając własność intelektualną,

— danych osobowych lub akt osobowych,

— danych dostarczonych przez stronę trzecią, jeśli żąda ona, aby uznano je za poufne.

2. Niniejsza dyrektywa nie wyłącza możliwości zawierania przez Państwo Członkowskie umów dotyczących wymiany informacji z państwami trzecimi, w odniesieniu do których posiada ono dostęp na poziomie krajowym.

▼M3

Artykuł 21

Kompetencje Komitetu

1. Komisja dostosowuje kryteria, określone w art. 9 ust. 6 lit. b) i w załącznikach II–VI, do postępu technicznego.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 22 ust. 3.

2. Środki wymagane do sporządzenia sprawozdania wymienionego w art. 15 ust. 2 przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 22 ust. 2.

([1]) Dz.U. L 377 z 31.12.1991, str. 48.

▼M3

Artykuł 22

Procedura komitetu

1. Komisja jest wspierana przez komitet.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów jej art. 8.

Termin ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE wynosi trzy miesiące.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5a ust. 1–4 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów jej art. 8.

▼B

Artykuł 23

Uchylenie dyrektywy 82/501/EWG

1. Dyrektywa 82/501/EWG traci moc 24 miesiące po wejściu w życie niniejszej dyrektywy.

2. Zawiadomienia, plany operacyjno-ratownicze i informacje dla społeczeństwa przedstawione lub sporządzone zgodnie z dyrektywą 82/-501/EWG będą obowiązywały do czasu zastąpienia ich właściwymi przepisami niniejszej dyrektywy.

Artykuł 24

Wykonanie

1. Państwa Członkowskie przyjmują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy nie później niż w ciągu 24 miesięcy od dnia jej wejścia w życie i niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

W przypadku gdy Państwa Członkowskie przyjmują wymienione środki, zawierają one odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie przekazują Komisji podstawowe przepisy prawa krajowego uchwalone w dziedzinie objętej niniejsza dyrektywą.

Artykuł 25

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich.*

Artykuł 26

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

▼B

Lista załączników

Załącznik I	—	Stosowanie niniejszej dyrektywy
Załącznik II	—	Minimalne dane i informacje, które należy uwzględnić w sprawozdaniu o bezpieczeństwie, o którym mowa w art. 9
Załącznik III	—	Zasady określone w art. 7 oraz informacje, o których mowa w art. 9, dotyczące systemu zarządzania i organizacji zakładu, mające na celu zapobieganie poważnym awariom
Załącznik IV	—	Dane i informacje, które należy uwzględnić w planach operacyjno-ratowniczych, o których mowa w art. 11
Załącznik V	—	Poszczególne informacje, które zostaną podane do wiadomości publicznej zgodnie z art. 13 ust.1
Załącznik VI	—	Kryteria zgłaszania Komisji awarii, zgodnie z art. 15 ust. 1

▼B

ZAŁĄCZNIK I

STOSOWANIE NINIEJSZEJ DYREKTYWY

WPROWADZENIE

1. Niniejszy załącznik ma zastosowanie w odniesieniu do niebezpiecznych substancji znajdujących się w każdym zakładzie w rozumieniu art. 3 niniejszej dyrektywy oraz określa stosowanie odpowiednich artykułów.

2. Mieszanki i preparaty są traktowane tak samo jak substancje chemiczne, jeśli ich stężenie pozostaje w granicach ustalonych zgodnie z ich właściwościami wymienionymi w odpowiednich dyrektywach, o których mowa w części II, adnotacji 1 lub zgodnie z ich ostatnim dostosowaniem do postępu technicznego, chyba że wyraźnie określono ich skład procentowy lub inną charakterystykę.

3. W odniesieniu do każdego zakładu stosowane będą ilości progowe wymienione poniżej.

4. Ilości występujące maksymalne, lub takie które mogą występować równocześnie, stanowią ilości, w stosunku do których należy stosować odpowiednie artykuły. Pod uwagę nie będą brane substancje niebezpieczne występujące w zakładzie wyłącznie w ilości równej lub mniejszej niż 2 % odpowiednich ilości kwalifikujących celem dokonania obliczenia ogólnej ilości tych substancji, jeśli ich umiejscowienie w zakładzie jest takie, że nigdzie indziej na terenie zakładu nie mogą powodować niebezpiecznych awarii.

5. Zasady podane w części II, adnotacji 4, określające dodatki niebezpiecznych substancji lub kategorii niebezpiecznych substancji, stosuje się w stosownych przypadkach.

▼M2

6. Do celów niniejszej dyrektywy gazem jest każda substancja, której ciśnienie absolutne pary w temperaturze 20 °C jest równe lub większe niż 101,3 kPa.

7. Do celów niniejszej dyrektywy cieczą jest każda substancja, która nie została określona jako gaz i która w temperaturze 20 °C i przy normalnym ciśnieniu 101,3 kPa nie znajduje się w stanie stałym.

▼B

CZĘŚĆ I

Wymienione substancje

W przypadku, gdy jakaś substancja lub grupa różnych substancji wyszczególnionych w części I odpowiada którejś kategorii z części 2, należy wykorzystać ilości progowe ustalone w części I.

Kolumna 1	Kolumna 2	Kolumna 3
Substancje niebezpieczne	Ilości progowe (w tonach) użyte przy stosowaniu	
	Art. 6 i 7	Art. 9
▼M2		
Azotan amonowy (patrz uwaga 1)	5 000	10 000
Azotan amonowy (patrz uwaga 2)	1 250	5 000
Azotan amonowy (patrz uwaga 3)	350	2 500
Azotan amonowy (patrz uwaga 4)	10	50
Azotan potasu (patrz uwaga 5)	5 000	10 000
Azotan potasu (patrz uwaga 6)	1 250	5 000
▼B		
Pięciotlenek arsenu, arsenik (V) kwas i/lub sole	1	2

▼B

Kolumna 1	Kolumna 2	Kolumna 3
Substancje niebezpieczne	Ilości progowe (w tonach) użyte przy stosowaniu	
	Art. 6 i 7	Art. 9
Trójtlenek arsenu, arsenawy (III) kwas i/lub sole		0,1
Brom	20	100
Chlor	10	25
Związki niklowe w formie wdychalnego pyłu (jednotlenek niklowy, dwutlenek niklowy, siarczek niklu, dwusiarczek trójniklu, trójtlenek dwuniklu)		1
Etylenimina	10	20
Fluor	10	20
Aldehyd mrówkowy (o stężeniu 90 %)	5	50
Wodór	5	50
Chlorek wodoru (gaz ciekły)	25	250
Alkile ołowiawe	5	50
Wysoce łatwo palne gazy ciekłe (wraz z gazolem) i gaz ziemny	50	200
Acetylene	5	50
Tlenek oksydu	5	50
Tlenek propylenu	5	50
Metanol	500	5 000
4, 4-metylenobis (chloranilin-2) i/lub sole w formie sproszkowanej		0,01
Metylisocyjanit		0,15
Tlen	200	2 000
Metylobenzen dwucyjanitowy	10	100
Dwutlenochlorek węgla (fosgen)	0,3	0,75
Chlorek arsenawy (arsyna)	0,2	1
Trójtlenek fosforu (fosforowodór)	0,2	1
Dwuchlorek siarki	1	1
Trójtlenek siarki	15	75
Polichlorodibenzofurany i polichlorodibenzodioksany (wraz z TCDD), obliczone w ekwiwalencie TCDD		0,001
Następujące SUBSTANCJE RAKOTWÓRCZE:		

▼M2

Następujące SUBSTANCJE RAKOTWÓRCZE o stężeniu powyżej 5 % wagi:		
4-aminobifenyl i/lub jego sole, Chlorek benzylidynu, Benzydyna i/lub sole, Eter bis (chlorometylowy), Eter metylo chlorometylowy, 1,2-Dibrometan, Siarczan dietylu, Siarczan dimetylu, Chlorek etanokarbamolowy, 1,2-dibromo-3-chloropropan, 1,2-dimetylohydrazyna, Dimetylonitrozamina, Trójamid hexametylofosforowy, Hydrazyna, 2- Naftyloamina i/lub sole, 4-Nitrodifenyl i 1,3 Propanosulton	0,5	2

▼B

Kolumna 1	Kolumna 2	Kolumna 3
Substancje niebezpieczne	Ilości progowe (w tonach) użyte przy stosowaniu	
	Art. 6 i 7	Art. 9
▼M2		
Produkty ropopochodne		
a) benzyny i benzyny ciężkie,		
b) nafty (w tym paliwo do silników odrzutowych),		
c) oleje napędowe (w tym paliwo do silników wysokoprężnych, oleje opałowe i mieszanki olejów napędowych),		
►M4 d) ciężki olej opałowy ◄	2 500	25 000

▼B

ADNOTACJE

▼M2

1. Azotan amonowy (5 000/10 000): Nawozy zdolne do samopodtrzymującego się rozkładu

   Niniejsza uwaga ma zastosowanie do nawozów sztucznych złożonych opartych na azotanie amonowym (nawozy sztuczne złożone zawierające azotan amonowy z fosforanem lub potażem) w których zawartość azotu pochodząca z azotanu amonowego wynosi

   — między 15,75 % ([1]) i 24,5 % ([2]) wagi i nie przekracza 0,4 % łącznie substancji palnych/organicznych lub spełniających wymogi załącznika II do dyrektywy 80/876/EWG,

   — 15,75 % ([3]) wagi lub mniej oraz nieograniczoną ilość substancji palnych,

   zdolnych do samopodtrzymującego się rozkładu zgodnie z testem nieckowym określonego w ramach ONZ (patrz Zalecenia ONZ dotyczące transportu towarów niebezpiecznych: Podręcznik badań i kryteriów część III pkt 38.2).

2. Azotan amonowy (1 250/5 000): azotan amonowy w bryłkach pokrytych ziemią okrzemkową

   Niniejsza uwaga ma zastosowanie do prostych nawozów sztucznych opartych na azotanie amonowym oraz do nawozów sztucznych złożonych, w których zawartość azotu pochodząca z azotanu amonowego

   — przekracza 24,5 % wagi, z wyjątkiem mieszanek azotanu amonowego z dolomitem, kamieniem wapiennym i/lub węglanem wapnia o czystości przynajmniej 90 %,

   — przekracza 15,75 % wagi w mieszankach azotanu amonowego i siarczanu (VI) amonu,

   — przekracza 28 % ([4]) wagi w mieszankach azotanu amonowego z dolomitem, kamieniem wapiennym i/lub węglanem wapnia o czystości przynajmniej 90 %,

   i spełniających wymogi załącznika II do dyrektywy 80/876/EWG.

([1]) 15,75 % zawartości azotu w wadze pochodzące z azotanu amonowego odpowiada 45 % azotanu amonowego.
([2]) 24,5 % zawartości azotu w wadze pochodzące z azotanu amonowego odpowiada 70 % azotanu amonowego.
([3]) 15,75 % zawartości azotu w wadze pochodzące z azotanu amonowego odpowiada 45 % azotanu amonowego.
([4]) 28 % zawartości azotu w wadze pochodzące z azotanu amonowego odpowiada 80 % azotanu amonowego.

▼M2

3. Azotan amonowy (350/2 500): techniczny

Niniejsza uwaga ma zastosowanie do:

— azotanu amonowego i preparatów azotanu amonowego, w których zawartość azotu pochodząca z azotanu amonowego wynosi:

— między 24,5 % i 28 % wagi i które zawierają poniżej 0,4 % substancji palnych,

— ponad 28 % wagi i które zawierają poniżej 0,2 % substancji palnych,

— wodne roztwory azotanu amonowego, w których stężenie azotanu amonowego przekracza 80 % wagi.

4. Azotan amonowy (10/50): materiały „poza specyfikacją” i nawozy nieprzechodzące testu detonacji

Niniejsza uwaga ma zastosowanie do:

— materiału odrzuconego w procesie produkcyjnym oraz do azotanu amonowego i preparatów azotanu amonowego, zwykłych nawozów opartych na azotanie amonowym i nawozów sztucznych złożonych opartych na azotanie amonowym, określonych w uwagach 2 i 3, które są lub zostały zwrócone przez końcowego użytkownika producentowi, do czasowego składowania lub do zakładu przetwórczego w celu przerobu, recyklingu lub przetworzenia do bezpiecznego użytkowania, ponieważ nie są już one zgodne ze specyfikacjami w uwagach 2 i 3,

— nawozów określonych w uwadze 1 tiret pierwsze i w uwadze 2, niespełniających wymogów załącznika II dyrektywy 80/876/EWG.

5. Azotan potasu (5 000 /10 000): nawozy sztuczne złożone oparte na azotanie potasu, zawierające azotan potasu w postaci bryłek/granulatu.

6. Azotan potasu (1 250/5 000): nawozy sztuczne złożone oparte na azotanie potasu, zawierające azotan potasu w postaci kryształów.

▼B

►M2 7. ◄ Polichlorodibenzofurany i polichlorodibenzodioksany

Ilości polichlorodibenzofuranów i polichlorodibenzodioksanów są określane przy użyciu następujących czynników:

Międzynarodowe Równoważne Współczynniki Toksyczności (ITEF) dla związków (NATO/CCMS)			
2,3,7, 8-TCDD	1	2,3,7, 8-TCDF	0,1
1,2,3, 7,8-PeDD	0,5	2,3,4, 7,8-PeCDF	0,5
		1,2,3, 7,8-PeCDF	0,05
1,2,3, 4,7,8-HxCDD 1,2,3, 6,7,8-HxCDD 1,2,3, 7,8,9-HxCDD	0,1	1,2,3,4,7,8-HxCDF 1,2,3, 7,8,9-HxCDF 1,2,3, 6,7,8-HxCDF 2,3,4, 6,7,8-HxCDF	0,1
1,2,3, 4,6,7, 8-HpCDD	0,01		
OCDD	0,001	1,2,3,4,6,7,8-HpCDF 1,2,3, 4,7,8, 9-HpCDF	0,01
		OCDF	0,001

(T = tetra, P = penta, Hx = hexa, HP = hepta, O = octa)

▼B

CZĘŚĆ II

Kategorie substancji i preparatów niewyszczególnione w części I

Kolumna 1		Kolumna 2	Kolumna 3
Kategorie substancji niebezpiecznych		Ilości progowe (w tonach) substancji niebezpiecznych ustalonych w art. 3 ust.4, dla stosowania	
		Art. 6 i 7	Art. 9
1.	BARDZO TOKSYCZNE	5	20
2.	TOKSYCZNE	50	200
3.	UTLENIAJĄCE	50	200
▼M2			
4.	WYBUCHOWE (patrz uwaga 2) gdy substancje, preparaty lub artykuły podlegają działowi 1.4 UN/ADR	50	200
5.	WYBUCHOWE (patrz uwaga 2) gdy substancje, preparaty lub artykuły podlegają jednemu z poniższych: działom 1.1, 1.2, 1.3, 1.5 lub 1.6 UN/ADR lub oznaczenie ryzyka R2 lub R3	10	50
▼B			
6.	ŁATWO PALNE (gdy substancje lub preparaty podlegają definicji zawartej w adnotacji 3 a))	5 000	50 000
7a.	WYSOCE ŁATWO PALNE (gdy substancje lub preparaty podlegają definicji zawartej w adnotacji 3 b) 1))	50	200
7b.	WYSOCE ŁATWO PALNE ciecze (gdy substancje lub preparaty podlegają definicji zawartej w adnotacji 3 b) 2))	5 000	50 000
8.	SKRAJNIE ŁATWO PALNE (gdy substancje lub preparaty podlegają definicji zawartej w adnotacji 3 c))	10	50
▼M2			
9.	NIEBEZPIECZNE dla środowiska w połączeniu ze zwrotami dotyczącymi niebezpieczeństwa:		
	i) R50: „Bardzo toksyczne dla organizmów wodnych” (w tym R50/53)	100	200
	ii) R51/53: „Toksyczne dla organizmów wodnych; może powodować długotrwałe niekorzystne skutki w środowisku wodnym”	200	500
▼B			
10.	KAŻDA KLASYFIKACJA nie objęta żadną z niniejszych grup, w połączeniu ze zwrotami dotyczącymi bezpieczeństwa:		
	i) R14: „Reaguje gwałtownie w zetknięciu z wodą” (z uwzględnieniem R14/15)	100	500
	ii) R28: „w zetknięciu z wodą wyzwala gazy toksyczne”	50	200

▼B

ADNOTACJE

▼M2

1. Substancje i preparaty zostały sklasyfikowane zgodnie z następującymi dyrektywami oraz ich aktualnym dostosowaniem do postępu technicznego:

   Dyrektywa Rady 67/548/EWG z dnia 27 czerwca 1967 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania substancji niebezpiecznych ([1]),

   Dyrektywa 1999/45/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 maja 1999 r. odnosząca się do zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania preparatów niebezpiecznych ([2]).

   W przypadku substancji i preparatów, które w żadnej z powyższych dyrektyw nie zostały sklasyfikowane jako niebezpieczne, na przykład odpadów, lecz które jednak znajdują lub mogą znaleźć się w zakładzie oraz które w warunkach panujących w zakładzie posiadają lub mogą posiadać równoważne właściwości w odniesieniu do możliwości niebezpiecznych awarii, stosowane są przepisy tymczasowej klasyfikacji zgodnie z odpowiednim właściwej dyrektywy.

   W przypadku substancji i preparatów, których właściwości mogą zostać zaklasyfikowane do więcej niż jednak kategorii, do celów niniejszej dyrektywy stosowana będzie najniższa wartość progowa. Jednakże w celu zastosowania zasady zawartej w uwadze 4, stosowana wartość progowa jest zawsze wartością progową odpowiadającą przedmiotowej klasyfikacji.

   Do celów niniejszej dyrektywy Komisja sporządzi i będzie uaktualniać listę substancji, które zostały zaklasyfikowane do powyższych kategorii na podstawie zharmonizowanej zgodnie z dyrektywą 67/548/EWG.

2. „Wybuchowy” oznacza:

   — substancję lub preparat powodujący ryzyko wybuchu w formie wstrząsu, tarcia, ognia lub innego źródła zapłonu (oznaczenie ryzyka R 2),

   — substancję lub preparat powodujące wyjątkowe ryzyko wybuchu w formie wstrząsu, tarcia, ognia lub innego źródła zapłonu (oznaczenie ryzyka R3), albo

   — substancję, preparat lub artykuł objęty kategorią 1 w Umowie europejskiej dotyczącej międzynarodowego przewozu towarów niebezpiecznych transportem drogowym (UN/ADR), zawartej w dniu 30 września 1957 r., z późniejszymi zmianami, przeniesionej dyrektywą Rady 94/55/WE z dnia 21 listopada 1994 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do transportu drogowego towarów niebezpiecznych ([3]).

   Definicja ta obejmuje substancje pirotechniczne, które do celów niniejszej dyrektywy zostały zdefiniowane jako substancje (lub mieszanki substancji) przeznaczone do wytwarzania ciepła, światła, dźwięku, gazu lub dymu lub kombinacji takich efektów w drodze samopodtrzymującej, egzotermicznej reakcji chemicznej. Jeżeli substancja jest sklasyfikowana w UN/ADR i ma oznaczenie ryzyka R2 lub R3, klasyfikacja UN/ADR ma pierwszeństwo przed oznaczeniem ryzyka.

   Substancje i artykuły należące do kategorii 1 są zaklasyfikowane do jednego z działów 1.1–1.6 zgodnie z systemem klasyfikacji UN/ADR. Przedmiotowe działy to:

([1]) Dz.U. 196 z 16.8.1967, str. l. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez rozporządzenie (WE) nr 807/2003 (Dz.U. L 122 z 16.5.2003, str. 36).

([2]) Dz.U. L 200 z 30.7.1999, str. 1. Dyrektywa zmieniona dyrektywą Komisji 2001/60/WE (Dz.U. L 226 z 22.8.2001, str. 5).

([3]) Dz.U. L 319 z 12.12.1994, str. 7. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2003/28/WE (Dz.U. L 90 z 8.4.2003, str. 45).

▼M2

Dział 1.1: „Substancje i artykuły grożące ryzykiem masowej eksplozji (masowa eksplozja jest to eksplozja, która praktycznie natychmiast ogarnia cały ładunek)”.

Dział 1.2: „Substancje i artykuły grożące ryzykiem rozrzutu, ale nie niebezpieczeństwem masowej eksplozji”.

Dział 1.3: „Substancje i artykuły grożące ryzykiem ognia lub też ryzykiem niewielkiego wybuchu, ryzykiem niewielkiego rozrzutu lub ryzykiem zaistnienia obydwu zjawisk, ale nie ryzykiem masowej eksplozji:

a) których spalanie powoduje powstawanie znacznego ciepła promieniowania; lub

b) które spalają się kolejno, powodując niewielki wybuch lub skutki rozrzutu lub oba te zjawiska.”

Dział 1.4: „Substancje i artykuły stanowiące jedynie bardzo małe ryzyko w przypadku zapłonu lub inicjacji wybuchu podczas transportu. Skutki w znacznym stopniu są ograniczone przez opakowanie i nie należy się spodziewać rozrzutu fragmentów dużej wielkości lub o dużym promieniu. Ogień z zewnątrz nie powoduje praktycznie natychmiastowej eksplozji całej zawartości opakowania.”

Dział 1.5: „Bardzo niewrażliwe substancje grożące ryzykiem masowej eksplozji, które są jednak tak niewrażliwe, że istnieje bardzo niewielkie prawdopodobieństwo zapłonu lub przejścia od palenia się do detonacji w normalnych warunkach przewozu. Minimalnym wymogiem jest, aby nie eksplodowały podczas testu związanego z ogniem z zewnątrz.”

Dział 1.6: „Wyjątkowo niewrażliwe artykuły niegrożące ryzykiem masowej eksplozji. Artykuły te zawierają jedynie wyjątkowo niewrażliwe substancje detonujące i cechuje je minimalna możliwość przypadkowego zapłonu. Ryzyko jest ograniczone do eksplozji pojedynczego artykułu.”

Definicja ta obejmuje również substancje i preparaty wybuchowe lub pirotechniczne zawarte w artykułach. W przypadku artykułów zawierających substancje i preparaty wybuchowe lub pirotechniczne, jeżeli znana jest ilość substancji lub preparatu, ilość ta powinna być rozważona do celów niniejszej dyrektywy. Jeżeli ilość nie jest znana, wówczas, do celów niniejszej dyrektywy, cały artykuł jest traktowany jako wybuchowy.

▼B

3. „Łatwo palne”, „wysoce łatwo palne” i „skrajnie łatwo palne” w kategoriach 6, 7 i 8 oznaczają:

a) łatwo palne ciecze:

substancje i preparaty o temperaturze zapłonu równej lub przekraczającej 21 °C albo niższej lub równej 55 °C (oznaczenie ryzyka R 10), podtrzymujące spalanie;

b) skrajnie łatwo palne ciecze:

1. — substancje i preparaty, które mogą się nagrzać, a w rezultacie zapalić w zetknięciu z powietrzem w temperaturze otoczenia bez doprowadzenia energii (oznaczenie ryzyka R 17)

▼M2

— substancje i preparaty o temperaturze zapłonu nieprzekraczającej 55 °C, które pozostają w formie ciekłej pod ciśnieniem, gdy konkretne warunki procesu, takie jak wysokie ciśnienie lub wysoka temperatura, mogą spowodować zagrożenie poważnymi awariami;

▼B

2. substancje i preparaty o temperaturze zapłonu nieprzekraczającej 21 °C, które nie są skrajnie łatwo palne (oznaczenie ryzyka R 12, drugie tiret);

▼B

c) skrajnie łatwo palne gazy i ciecze:

1. substancje płynne o temperaturze zapłonu nieprzekraczającej 0 °C, których temperatura wrzenia (a w przypadku zakresu temperatur wrzenia, wstępna temperatura wrzenia) przy normalnym ciśnieniu nie przekracza lub jest równa 35 °C (oznaczenie ryzyka R 12, tiret pierwsze), oraz

▼M2

2. gazy łatwopalne w zetknięciu z powietrzem w temperaturze otoczenia i ciśnieniu otoczenia (oznaczenie ryzyka R12, tiret drugie), będące w formie gazu lub stanie nadkrytycznym, oraz

3. łatwopalne i wysoce łatwopalne substancje i preparaty płynne przechowywane w temperaturze przekraczającej ich punkt wrzenia.

4. W przypadku zakładu, w którym nie ma żadnych poszczególnych substancji lub preparatów w ilościach przekraczających lub równych odnośnym wielkościom progowym, w celu ustalenia, czy zakład jest objęty odnośnymi wymogami niniejszej dyrektywy, stosowana będzie poniższa zasada.

Niniejszą dyrektywę stosuje się, jeśli suma

$q_1/Q_{U1} + q_2/Q_{U2} + q_3/Q_{U3} + q_4/Q_{U4} + q_5/Q_{U5} + K$ jest większa lub równa 1,

gdzie q_x = ilość substancji niebezpiecznej x (lub kategoria substancji niebezpiecznych) wchodząca w zakres części 1 lub 2 niniejszego załącznika,

a Q_{UX} = odnośna ilość progowa dla substancji lub kategorii z kolumny 3 w części 1 lub 2.

Niniejszą dyrektywę stosuje się, z wyjątkiem art. 9, 11 i 13, jeżeli suma

$q_1/Q_{L1} + q_2/Q_{L2} + q_3/Q_{L3} + q_4/Q_{L4} + q_5/Q_{L5} + K$ jest większa lub równa 1,

gdzie q_x = ilość substancji niebezpiecznej x (lub kategoria substancji niebezpiecznych) wchodząca w zakres części 1 lub 2 niniejszego załącznika,

a Q_{LX} = odnośna ilość progowa dla substancji lub kategorii z kolumny 2 w części 1 lub 2.

Niniejszą zasadę stosuje się do oceny ogólnych zagrożeń związanych z toksycznością, łatwopalnością i ekotoksycznością. Dlatego musi być stosowana trzy razy:

a) przy łączeniu substancji i preparatów wymienionych w części 1 i sklasyfikowanych jako toksyczne lub bardzo toksyczne, z substancjami i preparatami objętymi kategoriami 1 lub 2;

b) przy łączeniu substancji i preparatów wymienionych w części 1 i sklasyfikowanych jako utleniające, wybuchowe, łatwopalne, wysoce łatwopalne lub skrajnie łatwopalne, z substancjami i preparatami objętymi kategoriami 3, 4, 5, 6, 7a, 7b lub 8;

c) przy łączeniu substancji i preparatów wymienionych w części 1 i sklasyfikowanych jako niebezpieczne dla środowiska (R50 (w tym R50/53) lub R51/53), z substancjami i preparatami objętymi kategoriami 9 i) lub 9 ii);

Stosowne przepisy niniejszej dyrektywy mają zastosowanie, jeżeli każda z sum uzyskanych w drodze określonej w lit. a), b) lub c) jest większa lub równa 1.

▼B

Niniejszą zasadę będzie się stosować w następujących okolicznościach:

a) w odniesieniu do substancji i preparatów zawartych w części I w ilościach niższych niż ich indywidualne ilości progowe występujące w substancjach zakwalifikowanych zgodnie z częścią II oraz do dodatkowych substancji i preparatów zakwalifikowanych tak samo zgodnie z częścią II;

b) przy powiększeniu kategorii 1, 2 i 9, razem występujących w zakładzie;

c) przy powiększeniu kategorii 3, 4, 5, 6, 7a, 7b i 8, razem występujących w zakładzie.

▼B

ZAŁĄCZNIK II

MINIMALNE DANE I INFORMACJE, KTÓRE NALEŻY UWZGLĘDNIĆ W SPRAWOZDANIU O BEZPIECZEŃSTWIE, O KTÓRYM MOWA W ART. 9

I. **Informacje dotyczące systemu zarządzania i organizacji zakładu mające na celu zapobieganie poważnym awariom**

Niniejsze informacje zawierać będą elementy zawarte w załączniku III.

II. **Przedstawienie środowiska zakładu**

A. opis terenu i jego środowiska, z uwzględnieniem położenia geograficznego, meteorologicznego, geologicznego, warunków hydrograficznych, a w razie potrzeby, jego historii;

B. identyfikacja instalacji oraz innego zakresu działalności zakładu, które mogą powodować niebezpieczeństwo poważnych awarii;

C. opis obszarów, na których mogą mieć miejsce poważne awarie.

III. **Opis instalacji**

A. opis głównych czynności i produktów części zakładu istotnych z punktu widzenia bezpieczeństwa, źródeł niebezpieczeństwa poważnych awarii i warunków na jakich może powstać poważna awaria, wraz z opisem proponowanych środków zapobiegawczych;

B. opis procesów, w szczególności metod działania;

C. opis niebezpiecznych substancji:

1. spis niebezpiecznych substancji, z uwzględnieniem:

— identyfikacji niebezpiecznych substancji: nazwa chemiczna, numer CAS, nazwa według mianownictwa MUCTiS (Międzynarodowa Unia Chemii Teoretycznej i Stosowanej),

— maksymalna ilość występujących lub mogących się pojawić substancji niebezpiecznych

2. właściwości fizyczne, chemiczne i toksykologiczne oraz wykazanie niebezpieczeństwa bezpośredniego lub o opóźnionych skutkach dla ludności i środowiska;

3. zachowanie chemiczne i fizyczne w normalnych warunkach użytkowania lub w warunkach w których można przewidzieć awarie.

IV. **Identyfikacja i analiza niebezpieczeństwa awarii oraz metody zapobiegawcze**

A. szczegółowy opis scenariusza poważnej awarii, który może się zdarzyć oraz jego prawdopodobieństwo lub warunki w jakich taki wypadek może się zdarzyć wraz ze opisem przypadków mogących przyczynić się do rozpoczęcia każdego scenariusza, bez względu na to, czy przyczyny będą tkwić wewnątrz czy na instalacji;

▼M2

B. ocena zasięgu i siły skutków poważnych awarii, które rozpoznano, w tym mapy, obrazy lub - w miarę potrzeby - równoważne opisy ukazujące obszary, które mogą zostać dotknięte taką awarią mogącą powstać w zakładzie, z zastrzeżeniem przepisów art. 13 ust. 4 i art. 20;

▼B

C. opis parametrów technicznych i sprzętu użytego dla celów bezpieczeństwa instalacji.

▼B

V. **środki ochronne i interwencyjne ograniczające skutki wypadku**

A. opis sprzętu zainstalowanego w zakładzie przemysłowym w celu ograniczenia skutków poważnej awarii;

B. organizacja stanu gotowości i środków interwencyjnych;

C. opis wewnętrznych lub zewnętrznych źródeł mobilizujących;

D. streszczenie elementów opisanych w pkt. A, B i C powyżej, niezbędnych do sporządzenia wewnętrznych planów operacyjno-ratowniczych, przygotowanych zgodnie z art. 11.

▼B

ZAŁĄCZNIK III

ZASADY OKREŚLONE W ART. 7 ORAZ INFORMACJE, O KTÓRYCH MOWA W ART. 9, DOTYCZĄCE SYSTEMU ZARZĄDZANIA I ORGANIZACJI ZAKŁADU, MAJĄCE NA CELU ZAPOBIEGANIE POWAŻNYM AWARIOM

Mając na celu wdrożenie opracowanej przez prowadzącego zakład polityki zapobiegania poważnym awariom oraz systemu zarządzania w sprawie bezpieczeństwa, uwzględnione zostaną następujące elementy. Wymagania ustalone w dokumencie, o którym mowa w art. 7, powinny być proporcjonalne do niebezpieczeństwa poważnych awarii przedstawionego przez zakład:

a) politykę przeciwdziałania poważnym awariom należy ustalić w formie pisemnej oraz powinna ona uwzględniać ogólne cele prowadzącego zakład oraz zasady działania w sprawie kontroli niebezpieczeństwa poważnych awarii;

b) system zarządzania w sprawie bezpieczeństwa powinien zawierać część ogólnego systemu zarządzania w sprawie bezpieczeństwa, z uwzględnieniem struktury organizacyjnej, odpowiedzialności, praktyki, procedur, procesów i źródeł koniecznych do określenia polityki przeciwdziałania poważnym awariom oraz wprowadzenia jej w życie;

c) w systemie zarządzania w sprawie bezpieczeństwa uwzględnione zostaną następujące zagadnienia:

▼M2

i) organizacja i personel - rola i obowiązki personelu związanego z zarządzaniem poważnymi niebezpieczeństwami na wszystkich poziomach organizacji. Określenie potrzeb szkoleniowych takiego personelu oraz zapewnienie szkoleń tego rodzaju. Zaangażowanie pracowników i podwykonawców pracujących w zakładzie;

▼B

ii) określenie oraz ocena poważnego niebezpieczeństwa — przyjęcie i wprowadzenie w życie procedur systematycznej identyfikacji poważnych niebezpieczeństw wynikających z prawidłowego i nieprawidłowego działania oraz ocena ich prawdopodobieństwa i dotkliwości;

iii) kontrola działania — przyjęcie i wprowadzenie w życie procedur oraz instrukcji bezpiecznego funkcjonowania, z uwzględnieniem utrzymania danego zakładu przemysłowego, procesów w nim zachodzących, sprzętu oraz tymczasowych przerw w jego funkcjonowaniu;

iv) zarządzanie zmianami — przyjęcie i wprowadzenie w życie procedur dotyczących planowanych zmian lub tworzenie nowych instalacji, procesów lub magazynów;

▼M2

v) planowanie w celu bezpieczeństwa – przyjęcie i wprowadzenie w życie procedur dotyczących identyfikacji przewidywalnych wypadków w drodze systematycznej analizy, przygotowanie, sprawdzenie i przegląd planów operacyjno-ratowniczych mających na celu szybką reakcję w nagłych wypadkach oraz zapewnienie odpowiedniego szkolenia przedmiotowym pracownikom. Szkolenie takie należy zapewnić całemu personelowi pracującemu w zakładzie, z uwzględnieniem odnośnych podwykonawców;

▼B

vi) kontrolowanie wykonania — przyjęcie i wprowadzenie w życie procedur w celu zapewnienia stałej oceny zgodności z wytycznymi ustalonymi przez prowadzących zakład jego polityki przeciwdziałania poważnym wypadkom i systemu zarządzania w sprawie bezpieczeństwa oraz mechanizmów dochodzenia i podejmowania odpowiednich działań w przypadku braku takiej zgodności. Procedury te powinny obejmować przyjęty przez prowadzących zakład system zgłaszania poważnych awarii, sytuacji niebezpiecznych, szczególnie tych związanych z zaniedbaniem środków ochronnych oraz rozpatrywanie ich i uzupełnianie w oparciu o wcześniej wyciągnięte wnioski;

▼B

vii) kontrola i przegląd — przyjęcie i wprowadzenie w życie procedur systematycznej okresowej oceny polityki przeciwdziałania poważnym awariom oraz skuteczności i właściwości systemu zarządzania w sprawie bezpieczeństwa; przegląd dokumentów dotyczących funkcjonowania wspomnianej polityki i systemu zarządzania w sprawie bezpieczeństwa oraz uaktualnianie ich przez kierownictwo wyższej rangi.

▼B

ZAŁĄCZNIK IV

DANE I INFORMACJE, KTÓRE NALEŻY UWZGLĘDNIĆ W PLANACH OPERACYJNO-RATOWNICZYCH, O KTÓRYCH MOWA W ART. 11

1. **Wewnętrzne plany operacyjno-ratownicze**

   a) Nazwiska i stanowiska osób upoważnionych do wprowadzania w życie procedur dotyczących bezpieczeństwa oraz osób odpowiedzialnych za działania łagodzące na miejscu oraz koordynujących takie działania.

   b) Nazwisko i stanowisko osoby odpowiedzialnej za łączność z organami odpowiedzialnymi za zewnętrzne plany operacyjno-ratowniczy.

   c) W odniesieniu do przewidywalnych warunków lub zdarzeń, które w znacznym stopniu mogą wywoływać poważne awarie opis działań niezbędnych do kontroli wspomnianych warunków lub wydarzeń oraz ograniczenia ich skutków, wraz z opisem sprzętu bezpieczeństwa oraz dostępnych środków.

   d) Dokonanie ustaleń w sprawie ograniczenia ryzyka osób znajdujących się na terenie zakładu wraz z ustaleniem tego, jak należy przekazywać ostrzeżenia oraz jakie działania należy podjąć w przypadku otrzymania ostrzeżenia.

   e) Dokonanie ustaleń dotyczących wczesnego ostrzegania o awariach organów odpowiedzialnych za wprowadzanie w życie zewnętrznych planów operacyjno — ratowniczych, rodzaj informacji, które należy uwzględnić we wczesnych ostrzeżeniach oraz ustalenia dotyczące bardziej szczegółowych informacji dostarczanych w razie konieczności.

   f) Dokonanie ustaleń dotyczących szkoleń pracowniczych z zakresu obowiązków, które będą musieli wykonać, a w razie konieczności ich koordynacja ze służbami odpowiedzialnymi za bezpieczeństwo spoza terenu zakładu.

   g) Dokonanie ustaleń dotyczących udzielania pomocy podczas przeprowadzania działań łagodzących poza terenem zakładu.

2. **Zewnętrzne plany operacyjno-ratownicze**

   a) Nazwiska i stanowiska osób upoważnionych do wprowadzania w życie procedur dotyczących bezpieczeństwa oraz osób upoważnionych do kierowania działaniami poza terenem zakładu oraz odpowiedzialnych za koordynację tych działań.

   b) Dokonanie ustaleń dotyczących wczesnych ostrzeżeń o wypadkach oraz procedur dotyczących alarmowania i wzywania pomocy.

   c) Dokonanie ustaleń dotyczących koordynacji środków niezbędnych do wprowadzenia w życie zewnętrznych planów operacyjno-ratowniczych.

   d) Dokonanie ustaleń dotyczących udzielania pomocy podczas przeprowadzania działań łagodzących poza terenem zakładu.

   e) Dokonanie ustaleń dotyczących działań łagodzących poza terenem zakładu.

   f) Dokonanie ustaleń dotyczących dostarczania opinii publicznej określonych informacji na temat awarii oraz sposobu, w jaki należy się zachować w czasie awarii.

   g) Dokonanie ustaleń dotyczących dostarczania służbom odpowiedzialnym za bezpieczeństwo innych Państw Członkowskich informacji podczas zaistnienia poważnej awarii, o jej ponadgranicznych skutkach.

▼B

ZAŁĄCZNIK V

POSZCZEGÓLNE INFORMACJE, KTÓRE ZOSTANĄ PODANE DO WIADOMOŚCI PUBLICZNEJ ZGODNIE Z ART. 13 UST. 1

1. Nazwisko prowadzącego zakład oraz adres zakładu.
2. Tożsamość osoby podającej informacje, według zajmowanego stanowiska.
3. Potwierdzenie, że zakład podlega rozporządzeniom lub przepisom administracyjnym wprowadzającym w życie niniejszą dyrektywę oraz, że właściwe organy otrzymały zawiadomienie, o którym mowa w art. 6 ust. 3, lub w sprawozdaniu o bezpieczeństwie, o którym mowa w art. 9 ust. 1.
4. Proste objaśnienie działania lub działań podjętych w zakładzie.
5. Powszechne nazwy lub, w przypadku niebezpiecznych substancji objętych częścią II załącznika I, nazwy rodzajowe lub ogólna klasyfikacja niebezpieczeństwa substancji i preparatów występujących w zakładzie, mogących spowodować niebezpieczną awarię, z wykazaniem ich zasadniczej charakterystyki niebezpieczeństwa.
6. Ogólne informacje dotyczące rodzaju niebezpieczeństwa poważnych awarii, z uwzględnieniem ich potencjalnych skutków dla ludności i środowiska.
7. Odpowiednie informacje dotyczące ostrzegania ludności zagrożonej oraz informowania jej w razie poważnej awarii.
8. Odpowiednie informacje dotyczące działań, które zagrożona ludność powinna podjąć oraz sposobu, w jaki należy się zachować w razie poważnej awarii.
9. Potwierdzenie konieczności dokonania odpowiednich ustaleń przez prowadzącego zakład na terenie zakładu, a szczególnie współpracy ze służbami odpowiedzialnymi za bezpieczeństwo w celu uporania się z poważnymi awariami oraz zminimalizowania ich skutków.
10. Odniesienia do zewnętrznych planów operacyjno-ratowniczych, sporządzonych w celu zwalczania wszelkich efektów awarii poza terenem zakładu. Odniesienia te powinny zawierać konieczność stosowania się do wszelkich instrukcji oraz instrukcji służb odpowiedzialnych za bezpieczeństwo w czasie awarii.
11. Szczegółowe informacje dotyczące miejsca uzyskania dodatkowych informacji związanych ze sprawą, z zastrzeżeniem wymogów dotyczących poufnych informacji ustalonych w przepisach krajowych.

▼B

ZAŁĄCZNIK VI

KRYTERIA ZGŁASZANIA KOMISJI AWARII ZGODNIE Z ART. 15 UST. 1

I. Każdą awarię, która podlega ust. 1 lub której skutki podlegają opisowi zawartemu w ust. 2-4 lub 5, należy zgłosić Komisji.

1. **Substancje związane z awarią**

   Każdy pożar czy przypadkowe wydzielanie substancji niebezpiecznych zawierających 5 % ilości progowej ustalonej w 3 kolumnie załącznika I.

2. **Obrażenia osób i zniszczenia nieruchomości**

   Każda awaria bezpośrednio związana z występowaniem niebezpiecznych substancji i kończąca się:

   — śmiercią,

   — obrażeniami sześciu osób na terenie zakładu oraz ich hospitalizacją przez co najmniej 24 godziny,

   — hospitalizacją jednej osoby poza terenem zakładu przez co najmniej 24 godziny,

   — uszkodzeniem miejsc(a) zamieszkania poza terenem zakładu, które na skutek wypadku nie będzie zdatne do ponownego zamieszkania,

   — ewakuacją lub ograniczeniem osób przez co najmniej 2 godziny (osoby x godziny): wartość — co najmniej 500,

   — przerwą w dostawie wody pitnej, prądu, gazu lub łączności telefonicznej przez co najmniej 2 godziny (osoby × godziny): wartość — co najmniej 1000.

3. **Bezpośrednie zniszczenie środowiska naturalnego**

   — *stałe lub długotrwałe zniszczenie środowiska lądowego:*

      — 0,5 lub więcej hektarów ziemi prawnie chronionej jako środowisko naturalne lub rezerwat przyrody,

      — 10 lub więcej hektarów rozległej przestrzeni wraz z terenami rolniczymi,

   — *znaczne lub długotrwałe zanieczyszczenie świeżej wody lub środowiska morskiego* ([1])

      — 10 lub więcej kilometrów rzeki lub kanału,

      — 1 lub więcej hektara jeziora lub stawu,

      — 2 lub więcej hektara delty,

      — 2 lub więcej hektara wybrzeża lub otwartego morza,

   — *znaczne zanieczyszczenie warstwy wodonośnej lub wód podziemnych* ([1])

      — 1 hektar lub więcej.

4. **Zniszczenie własności**

   — zniszczenie własności w zakładzie: co najmniej 2 mln ECU,

   — zniszczenie własności poza terenem zakładu: co najmniej 0,5 mln ECU.

([1]) Przy ocenie strat, w razie konieczności można się odnieść do dyrektyw 75/440/EWG, 76/464/EWG oraz dyrektyw przyjętych w celu zastosowania w określonych okolicznosciach, a konkretnie dyrektyw 76/160/EWG, 78/659/EWG, 79/923/EWG lub do Śmiertelnego Stężenia (LC) dla 50 % przedstawicieli gatunków skażonego środowiska naturalnego zgodnie z dyrektywą 92/32/EWG dla kryterium „niebezpieczny dla środowiska”.

▼B

5. **Zniszczenia o zasięgu ponadgranicznym**

Każda awaria bezpośrednio związana z niebezpiecznymi substancjami, której skutki są odczuwalne poza terytorium zainteresowanego Państwa Członkowskiego.

II. Awarie lub sytuacje niebezpieczne, które Państwa Członkowskie uznają za szczególnie interesujące z punktu widzenia technicznego przy zapobieganiu niebezpiecznym awariom oraz ograniczaniu ich rezultatów, oraz takie, które nie spełniają kryteriów odnośnie ilości podanych powyżej, należy zgłosić Komisji.